

КНИГА IX.

СЪДЪРЖАНІЕ. Идоменей разказва на Ментора причинитѣ на войната срѣщу Мандурійцитѣ, и мъркитѣ които с зель противъ тѣхнитѣ нашествія. Менторъ му показва недостатъчността на тѣзи средства, и му предлага найдѣйствителнитѣ. Во времето на тѣзи разговори, Мандурійцитѣ са свързватъ предъ вратата на Салентъ съ многобройна войска съставена отъ много съседни народы съ които бѣхж станжли съюзници. При туй извѣстіе Менторъ излѣзва стремително и отива самъ да предложи на неприятелитѣ средства за да са свърши войната безъ кръвопроливанье. Тосъ часъ Телѣмахъ го послѣдува отъ нетърпѣніе да научи исхода на преговоритѣ. Тѣ двамата предлагатъ да останжтъ заложници у Мандурійцитѣ за оздравяванье на вѣрното изпълняне на условіята на мира отъ страна на Идоменей. Подиръ нѣколко упирания Мандурійцитѣ склоняватъ на мѣдритѣ предложенія на Ментора, който призовава тосъ часъ Идоменей за да заключи миръ лично. Този владѣтель пріема безъ двоуміе сичкитѣ условія предложены отъ Ментора. Даватъ са и отъ двѣтъ страны заложници, принасятъ общо жъртвоприношеніе за утвърдѣніето на съюзничеството; подиръ туй Идоменей са връща въ града заедно съ царьетѣ и съ главнитѣ началници на Мандурійскитѣ съюзници.

Менторъ като гледаше кротко и спокойно на Телѣмаха, който вече бѣ са изпълнилъ отъ една благородна ревность къмъ сраженіята, пое думата и му рече: „Радвамъ са, о сыне Одиссеевъ, като гледамъ въ васъ една толкози прекрасна ревность къмъ славата; но незабравяйте че баща ви не придобы великата си слава помежду Гърцитѣ, при обсадата на Троя съ друго, освѣнь като са показваше найблагоразумень и найтърпѣливъ отъ сичкитѣ. Ахиллъ, ако и непобѣдимъ и неуязвимъ, ако и увѣренъ че расирѣсваше ужасъ и смърть въредъ дѣто са сражаваше, не можѣ да преземе града: той падж предъ самытъ стѣны на този градъ който въстържествува надъ Хекторова побѣдитель. Но Одиссей, на когото мжжеството са ржководеше отъ благоразуміето, тури огъня и желѣзото между Троянитѣ, и на неговата ржка са длѣжи паданьето на тѣзи висо-